

Amanda Larm

småbrukarhustru, bodde med sin man i den del av Hangelösa socken som gränsar mot Skara pastorat. I slutet av 1920-talet var jag präst i det pastorat, Källby, dit Hangelösa hörde. Var fredag hade jag att sitta på Hangelösa pastorsexpedition, som var inrymd i ett skolhus vid kyrkan.

En dag på vårvintern, fredagen efter påsk, kom Amanda Larms make till expeditionen med ansiktet vått av tårar och anmälde att Amanda hade fått "gå hem". Medan jag slog upp församlingsbok och dödbok och gjorde anteckningar idessa, frågade jag Larm hur hustruns sista stunder hade varit. Hon hade en tid varit sängliggande på grund av svåra hjärtbesvär.

Larm berättade då att när han Påskdagens morgon kom in från ladugården, hade hustrun sagt till honom: "Nu vet jag att jag snart får gå hem, för nu har jag sett Herren." – "Har du sett Herren?" – "Ja, han var härinne, han stod vid sängfoten nyss, där du står nu. Så nu vet jag att jag snart får gå hem."

Följande dag, Annandag Påsk, dog hon.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - VANLIGA VARDAGSMÄNNISKOR)